

34e veluwerally 2012

Het stak me al geruime tijd de ogen uit dat de veluwerally nog steeds een witte vlek was op mijn kajak palmares. Wanneer de 34e editie eind september werd georganiseerd besloot ik dan ook de koe bij de hoorns te vatten. De veluwerally is een kajak prestatietocht die wordt gevaren op de rivier de IJssel in Nederland. Men heeft de keuze uit drie afstanden. Ik kies voor het serieuze werk van de 100 kilometer (35 of 50 kilometer kan ook). Op zaterdag 29 september rijd ik zodoende met al mijn bazaar naar recreatiegebied Rhederlaag te Giesbeek. De camping voor de vaarders bevindt zich vlak naast het Meentse strand aan een mooie plas. Vanaf hier zullen we morgen in alle vroegte vertrekken. Na het uitpakken en opstellen van het tentje rijd ik de auto naar de watermolen in Kampen. Dit is het eindpunt van de kamikaze tocht. Hier vertrekt om 17u een autocar die ons via Deventer (de 50 kilometer vaarders) en Zutphen (de 35 km vaarders) terug naar Giesbeek brengt. Onder deskundige leiding van enkele vrijwilligers van de organisatie rijdt de bus echter twee keer verkeerd. Dat valt dus niet enkel voor bij den SKK... Het is dan ook al 19u30 eer we terug in Giesbeek zijn. Vermits alle spullen morgen mee moeten met de kajak, ben ik nogal licht bepakt. Wat te licht. Het koelt zo laat in september onder een heldere hemel al danig af en een extra windjekker had geen kwaad gekund. De duisternis zet zich ook al vlugger in en tegen 20u wordt het pikdonker. Nu zijn er vier mogelijkheden:

- ofwel a) - in het donker en de kilte bij de tent blijven zitten
b) - als ne zombie over dat kamp dwalen
c) - zeer vroeg gaan slapen
d) - alle kajakgezever op dat kamp te laten voor wat het is, en met mijn nog ongelezen krantje een kroeg in het dorp opzoeken.

Mogelijkheid d lijkt mij onder de gegeven omstandigheden veruit het interessantst. Als een dief in de nacht ontsnap ik uit het kamp en wandel ik over de dijk. Als eerste kom ik het clubhuis van de jachthaven tegen. Om dit te bereiken moet ik wel voorbij de slagboom en het ziet er nogal "members only" uit. Ik besluit het risico niet te lopen aan de deur een trap onder mijn achterste te krijgen (ik moet er morgen te lang op zitten), en proef mijn geluk verder in het dorp. Het eerste etablissement, "Het Muylhuus", is gesloten. Bij het tweede bevindt het aanwezige mannelijke cliënteel zich in kostuum en dames in bijpassend deux-pièceke. Om daar zo'n oude krokodil op te scharen dat zegt me nu ook niet zo veel, dus derde poging. Herberg "De Kruk" blijkt meer mijn ding. Met enkele goede oude krakers op de achtergrond, twee biertjes van het vat, en twee whisky-cola's wordt het al vlug middernacht en besluit ik de aftocht te blazen. Tot hier alles oké...

Nog voor ik van "mijn kruk" ben staat er al een verse whisky-cola voor mijn neus. "Op kosten van het huis" zegt de waard. Nog niet leeg of al een verse van mijn buurman. Miljaarde, ik tracht vlug de volgende te trakteren en mijn schub af te kuisen maar helaas. "Ik was eerst" zegt Peter. Hier in Holland geven we al eens een rondje, dat is hier zo, vult hij nog aan. Wat een sympathieke gozers zijn dat hier! Nu de plaat poetsen zonder er ene te geven, dat zouden nu ook geen manieren zijn. Dus hopla nog ne laatste. Onder algemene aanmoedigingen neem ik om half drie afscheid van mijn kompanen. Met "ik ben Belg en discipline is niet ons sterkste punt" breng ik die kezen nog een laatste maal aan het lachen. En ik hoop dat ik morgen ook nog kan lachen... Tijdens de nachtelijke tocht terug kom ik, in kleine groepjes verdeeld, een twintigtal wandelaars tegen. Elk verlicht met een hoofdlampje. Deze blijken deelnemers te zijn van de

"Kennedy-tocht". 80 kilometer non stop stappen! Ik maak de bedenking dat er toch nogal wat rare kwieten over deze wereldbol lopen...

Op het kamp valt geen levende ziel meer te bespeuren...

De volgende morgen ben ik voor de klok van 6 al paraat. Waarschijnlijk door de adrenaline, of misschien door een volle blaas. Vanaf 7u loopt er iemand rond met een megafoon. Deze vertelt in half Duits(?) dat de 100 km-vaarders op het water worden verwacht om klokslag 7u30. Daar heb je na een nachtje stappen nu ook niet direct behoefte aan. Mist is dit jaar geen spelbreker en rijkswaterstaat geeft zijn fiat voor het vertrek. (Bij mist wordt de starttijd verlaat, en bij te veel verlet wordt de rally ingekort omdat het dan onmogelijk wordt om tijdig de finish (20u) te bereiken.) Met enkele minuten vertraging ben ik al vanaf het begin op achtervolgen aangewezen. Iedereen is altijd de rust zelve maar ik verbaas me er toch steeds over hoe competitief ingesteld vele deelnemers aan zulke tochten zijn. De eerste 2 à 3 kilometer gaan over een waterplas en is het aangewezen de groep te volgen om zo de doorsteek naar de ijssel te vinden. Wanneer de eerste vaarders de ijssel op varen, zie je ze duidelijk versnellen. De ijssel stroomt hier met de huidige waterstand een 6 à 7km/h. De eerste raai paal die je tegen komt is 897. De waterpolitie houdt hier nog een oogje in het zeil. Toch doemt wat verder een serieuze mistbank op maar deze zal de enige zijn op deze verder zeer zonnige dag. Een lege lichter zorgt ook direct voor animo op het water. De schipper is verplicht met deze stroming en bochten het gas open te houden, resultaat: leuke golfjes.

Je merkt ook dat het midden van de rivier de interessantste plek is om te varen(wanneer het scheepvaart verkeer het toelaat). Hier heb je de beste stroming en het minste last van de vele keerwaters langs de oevers veroorzaakt door de kribben. Dit zijn stenen dammen van enkele meters lang die haaks op de oever zijn aangelegd. Deze hebben als functie bij lagere waterstand de stroming in de vaargeul te verhogen, waardoor deze dieper, en beter op zijn plaats blijft. De eerste controle post bevindt zich in Olburgen bij km-raai 912. Bij de posten is het telkens de taak om een controlekaart van de stok te trekken. Ook krijgen we hier een lekker appeltje. Tweede post: Zutphen aan km-raai 927. Dit is het eindpunt van de 35km vaarders die pas om 8u30 vertrekken. Wat verder besluit ik een korte stop te houden om de beentjes en rug eens te strekken.

Terug in het bootje richting Deventer aan km-raai 943, het 50km punt. Deze post moet je als vaarders voor de 100 voor 13u voorbij zijn. Anders krijg je geen kaart meer. Tegen een uur of elf trekt zich een stevig briesje op gang. Deze bries zal een reisgenoot worden voor de rest van de dag. Meestal van schuin opzij maar met het kronkelen van de rivier soms ook op kop. Ook word ik blijkbaar achtervolgd door een drakenboot met trommel van een plaatselijke verhuurder. Dit monotoon trommeltje zal blijven roffelen tot 12u in Deventer, en dat werkt op den duur serieus op mijn systeem!!! Voorbij de stad stuur ik de tooka in de richting van een strand. Tijd voor de middag lunch. De eerste 50km zijn dankzij de stroming redelijk gemakkelijk uit te varen. Je merkt nu wel dat de ijssel breder word en dat de stroming dus wat af neemt. Tegen 13u vertrek ik terug richting Kromholt aan km-raai 973. Dit stuk van 30km wordt naar gevoel het langste van de dag. Ik kan het ook niet laten om telkens mee met de palen de kilometers te tellen doch dit telt traag op. Om 16uur bereik ik deze laatste controlepost. Hier wordt soep, koffie of thee bedeed. Deze post moet je voor 17u bereiken of uw tocht wordt hier afgebroken. Om 16u45 vertrek ik voor de laatste etappe van 20km richting Kampen. Op het vorige stuk was ik een gedeelte de laatste vaarder maar op dit traject vaar ik er een aantal voorbij die de man met de hamer zijn

tegen gekomen. Moe maar voldaan vaar ik onder applaus om 18u30 het strandje nabij de watermolen op om de gouden medaille in ontvangst te nemen. We zijn hier voorbij raai-paal 993.

Speedy Gonzales.